

Mord på en bydel

Der er ting nok at blive deprimeret over som københavnere i dag, i hvert fald som københavnere med kærlighed til byen som andet end en samling af tilfældige bankfilialer og møntvaskerier. På Vesterbro f. eks. den planløse slagtning og kon-demnering, og den dertil svarende offentlige ligegyldighed over for selv den groveste spekulation. I Christiania f. eks. politiets hovedløse borgerkrigs-lignende brutalitet.

Begge disse emner for-tjente en grundigere be-handling, men lige i øjeblik- ket synes jeg alligevel, at top-nummeret på depres-sions-hilisten er Nørrebro, eller mere præcist: det om-råde, man i sin tid kaldte 'Den Sorte Firkant', og som man besluttede sig til at ryd-de op i — med en håndfast-hed som når Al Capone's revolvermænd 'ryddede' en by i forbudstidens USA.

Prøv at gå en tur i kvarteret en af dagene. Det er som at befinde sig i en udbombet by, et Belfast efter en blitzkrig. Tomme grunde, forladte huse, brædder eller korslagte bjælker over smadrede vinduer, dynger af sten og murbrokker. Glas-skårene knaser under skoene når man går ind i de tomme lejligheder.

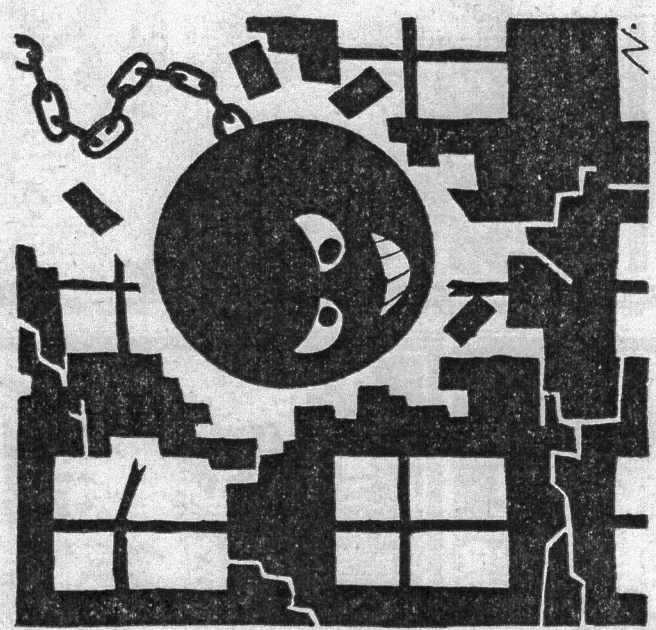
Butikslivet er for en stor del dødt — Københavns By-museum har forhåbentlig husket at tage billeder af de gamle renserier og skrædderier — og ruderne overklæbet med plakater. Cafeerne er lukkede, og der kan skrives slagord i støvet på vin-duerne. Skiltene siger stadig

væk 'Stemming', men ikke dén der var. Ikke dén stemning der var Nørrebros væg- tegn: Den rolige, humorfyldte folkelighed på et sted der oasede af *liv*.

Nu er Nørrebro et sted der skriger af vanrøgt og dårlig behandling. Det er ikke noget nyt, det er en gammel historie. For så vidt begyndte den med det idiotiske Fredensgade-projekt, en af vort bystyres allerede klas-siske fejltagelser, et af de mange klare udtryk for en kortsynethed, man med sindsrø kan betegne som krid-mine!

Hvad man i disse år gør på Nørrebro, er nemlig at man fratager hele kvarteret såvel som enkelte gader selve deres livsnerv, deres identi-tet. Man skærer Rymsgade over på midten og får to umulige monstre af halve gader, to for evigt adskilte elskende, der sender hinanden forgæves melankolske blikke hen over en autostra-da, der har ført til en omfat-tende butiksdød.

Og nu da Rymsgade, en af Københavns hjertefloder, definitivt er ødelagt, tager man så fat i Blaagaardsgade og kvarteret dér omkring, og sannerer det — med general Westmoreland's berømte ord fra Vietnam-krigen — 'tilbage til stenalderen'. Gader, miljøer, mennesker, rykkes op med rode. Tilbage bliver en spøgelsesby af den slags, den rejssende endnu i dag kan se hist og her i USA: Gamle guldgraver-byer der er forladte, men hvis huse stadig står og rådner lang-somt op som patetiske min-

Tegning: Peder Nyman

der om dengang der var liv på dette sted.

Det værste er det ligefrem dræbende deprimerende syn af de gamle nørrebroere, der nu er flyttet — lad os bare lige ud sige: deporteret — til byens udkanter. Mange af dem, de der kan, pensionist-er og arbejdsløse, vender hver morgen tilbage til Fir-kanten, tilbringer dagen de vantede steder og træffer de gamle venner og naboer — for så at tage 'hjem' om aftenen. De har levet et liv på Nørrebro, og når man har gjort det er det svært at sige farvel og bare falde til i is-høj.

O. K., Nørrebro er ikke dødt menneskeligt. Tværtimod, det summer kraftigt. Jeg tror næsten, Nørrebro er byens mest aktive kvarter, det kvarter hvor der foregår flest (lokal)politiske initiativer — ud fra det enkelte menneske. Måske bliver de mest mishandlede også de mest aktive, det kan være det er en naturlov. I hvert

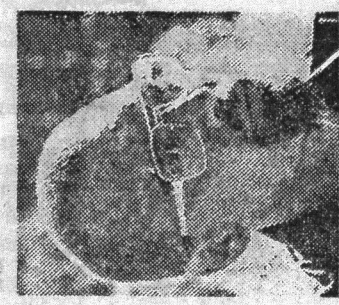
Sé hvordan der nybygges! Præsidiemedlem i 'Foreningen til Hovedstadens Forskønnelse' — aldrig har man trængt mere til denne forening! — Vibeke Flach Scavenius karakteriserede det forleden træffende som 'lange, monotone og sterile facader'.

Vibeke Flach Scavenius er et høfligt og kultiveret men-ske. Andre ville nok føle trang til at bruge stærkere ord, men de ville sikkert be-tyde det samme.

Det dybest deprimerende i historien er naturligvis dét, at dette på boligspekulatio-nen grundlagte Nørrebro nu får et lag sminke over sit arrede, men dog så kære an-sigt — af en ny art spekula-tion: Opførelsen af sparehu-se af papkasse-modul-æsker, der vil være alrum for den første generation der er bosat i dem har fået sendt der fødte børn i skole.

Som der står indskrevet på et plankeværk i Stenga-de: 'Længe leve ungerne på Nørrebro!'

Det er hørt, og de gamle og de andre med. Om fir-kanten

Dan Turèll i byen

på Nørrebro, et søgte stykke København, selv overlever — det er jeg mere i tvivl om.

Eller rettere, det er jeg slet ikke. Jeg opfatter den nuvæ-rende 'modernisering' som et mord. Et mord på en by-del.

Og som en af den myrde-des efterladte venner vil jeg gerne med en rystende pege-finger udpege morderen. Han er p. t. ansat på Køben-havns Rådhus og hedder Egon Weidekamp.

Han er forresten på valg i næste måned.

Velkommen til KÆMPE. LOPPE-MARKED

på General Motors
(hjørnet af Rovsingsgade og Aldersrogade - bus 10)

Fredag den 23/10 kl. 14-20 og
Lørdag den 24/10 kl. 9-17

Indtægterne fra loppemarkedet går ubeskåret til bygning af skoler, klinikker og værksteder i det sydlige Afrika.

U-landshjælp fra FOLK TIL FOLK